

დანიელის წიგნი — ნომერი ოცდარვა

კედლები

Jeff Pippenger

2023-12-23

ნაბუქოდონოსორი წარმოადგენს ადვენტიზმის დასაწყისს, შეერთებული შტატების დასაწყისს, პროტესტანტული რქის დასაწყისს და რესპუბლიკური რქის დასაწყისს. ბელშაცარი წარმოადგენს ყველა ამ ხაზის დასასრულს.

ნაბუქოდონოსორი წარმოადგენს პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებათა ისტორიას 1798 წლიდან 1844 წლამდე და ღვთის საგამომძიებლო სამსჯავროს დასაწყისს. მისი მოწმობა პარალელურია დანიელის პირველი თავისა. ბელშაცარი წარმოადგენს მესამე ანგელოზის უწყების ისტორიას 1989 წლიდან საკვირაო კანონის ამოქმედებამდე და ღვთის აღმასრულებელი სამსჯავროს დასაწყისს. მისი მოწმობა პარალელურია დანიელის პირველი თავიდან მესამე თავის ჩათვლით.

ნაბუქოდონოსორი აღნიშნავს იმ „შვიდი დროის“ დასასრულს, რომელიც ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოს დაატყდა 1798 წელს, როდესაც მისი სამეფო კვლავ დაუბრუნდა მას მას შემდეგ, რაც მხეცის გონებით ცხოვრობდა. მისი მოწმობა გრძელდება საგამომძიებო სამსჯავროს გახსნამდე, იმ „შვიდი დროის“ დასასრულამდე, რომელიც იუდას სამხრეთის სამეფოს დაატყდა 1844 წელს. მის მოწმობაში სიტყვა „საათი“ წარმოადგენს პირველი ანგელოზის სამსჯავროს საათის უწყებას, და შემდეგ კვლავ წარმოადგენს ამ უწყების მოსვლას. „საათი“ მის მოწმობაში აღნიშნავს როგორც 1798 წელს, ისე 1844 წელსაც, რომლებიც შესაბამისად წარმოადგენენ პირველი რისხვისა და უკანასკნელი რისხვის დასასრულს.

ბელშაცარის აღსასრული აღნიშნულია იმ მისტიკური ხელწერით, რომელიც უდრის ორ ათას ხუთას ოცს. „შვიდი ჟამი“, იქნება იგი წარმოდგენილი როგორც „საათი“, „გაფანტვა“ თუ „ორი ათას ხუთასი ოცი“, არის სამსჯავროს სიმბოლო. ნიმროდის სამსჯავრო იყო „გაფანტვა“, ნაბუქოდონოსორისა — „შვიდი ჟამი“, ხოლო ბელშაცარისა — ორი ათას ხუთასი ოცი. როდესაც ნაბუქოდონოსორმა ის სამი ღირსეული განსაჯა, მან ბრძანა, ქურა „შვიდჯერ“ მეტად გაეხურებინათ ჩვეულებრივზე.

განკითხვის პერიოდი, რომელსაც „შვიდი დრო“ ეწოდება, აღნიშნულია პირველი უწყების მოსვლითა და მესამე უწყების მოსვლით. მილერიტული ადვენტიზმის დასასრული 1863 წელს იწყება „შვიდი დროის“ მომღვრების უარყოფით, ხოლო ას ოცდაექვსი წლის შემდეგ, 1989 წელს, მესამე ანგელოზის ისტორიისათვის დადგა „აღსასრულის ჟამი“. ას ოცდაექვსი „შვიდი დროის“ სიმბოლოა; ამგვარად, პირველი ანგელოზის მოძრაობის დასასრულიდან 1863 წელს მესამე ანგელოზის მოძრაობის დასაწყისამდე 1989 წელს, ეს პერიოდი „შვიდი დროის“ მიერ, სიმბოლური ას ოცდაექვსის მეშვეობით, ურთიერთდაკავშირებულია.

მაგრამ დანიელის წიგნის მეხუთე თავში ბელშაცარის დაცემის მოწმობა ასწავლის, რომ ვერავინ ხედავს „შვიდი ჟამის“ სამსჯავროს, მიუხედავად იმისა, რომ იგი „კედელზეა“ დაწერილი. რესპუბლიკური რქისტვის სამსჯავრო დაწერილია თომას ჯეფერსონის „ეკლესიისა და სახელმწიფოს გამიჯვნის კედელზე“, რომელიც დანიელის მეხუთე თავში იხსნება. ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქისტვის კი სამსჯავრო დაწერილია ორ წმიდა დიაგრამაზე, რომლებიც „კედელზეა“ გამოკიდებული, რათა მისმა მკითხველებმა ირბინონ. მაგრამ ლაოდვიკის სიბრძავეში ეს სიტყვები გაურჩეველია. ორივე შემთხვევაში, სამსჯავროს სიტყვები აღნიშნავს, რომ როგორც ჭეშმარიტი პროტესტანტული, ისე რესპუბლიკური რქებიც სასწოროზეა აწონილი და ნაკლული აღმოჩნდნენ. ბელშაცარის ამბავს აქვს უწყება რესპუბლიკური რქისტვის, რომელიც მსოფლიოს ერებს წარმოადგენს.

„ნაბუქოდონოსორისა და ბელშაცარის ისტორიაში ღმერთი ესაუბრება დღევანდელ ერებს.“ Signs of the Times, July 20, 1891.

ბელშაცარის ისტორიასაც აქვს უწყება პროტესტანტული რქისტვის, რომელიც წარმოადგენს ქვეყნის ხალხს.

„ნაბუქოდონოსორისა და ბელშაცარის ისტორიაში ღმერთი ესაუბრება დღევანდელ ხალხს.“ Bible Echo, September 17, 1894.

ბელშაცარის ცოდვა წარმოადგენს მიწის მხეცის ორივე რქის ცოდვას. თითოეული რქის ცოდვა მდგომარეობს იმაში, რომ ისინი უარყოფენ თავიანთ საფუძვლადმდებარე ჭეშმარიტებებს, მიუხედავად იმისა, რომ ამ ჭეშმარიტებებს სრულად იცნობენ. რესპუბლიკური რქა პასუხს აგებს კონსტიტუციის ნათლის წინაშე და იმ საწყისი ისტორიის წინაშე, როდესაც ეს ღვთიური დოკუმენტი შეიქმნა, თუმცა მას შემდეგ იგი თანდათანობით იქნა უარყოფილი. როდესაც ერი დრაკონივით ილაპარაკებს, ეკლესიისა და სახელმწიფოს გამიჯვნის სიმბოლური კედელი უკვე მოშლილი იქნება. ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქისტვის კი საფუძვლების დამყარების ჟამს პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებათა ისტორიიდან მომდინარე ნათელი თანდათანობით უარყოფილ იქნა და კვლავაც უფრო და უფრო მეტად იქნება უარყოფილი, ვიდრე საბოლოოდ ღვთის რჯულის „კედელიც“ უარყოფილ იქნება.

„წინასწარმეტყველი აქ აღწერს ხალხს, რომელიც, ჭეშმარიტებისა და სიმართლისგან საყოველთაო განდგომის ჟამს, ცდილობს აღადგინოს ის პრინციპები, რომლებიც ღვთის სასუფეველის საფუძველს შეადგენს. ისინი არიან იმ დარღვევის აღმდგენნი, რომელიც ღვთის რჯულში იქნა შეტანილი — იმ ზღუდისა, რომელიც მან თავისი რჩეულების ირგვლივ მათი დაცვისათვის აღმართა, და რომლის სამართლიანობის, ჭეშმარიტებისა და სიწმინდის მცნებათა მორჩილებაც მათი მუდმივი საფარველი უნდა იყოს.

„ცალსახა მნიშვნელობის სიტყვებით წინასწარმეტყველი მიუთითებს ამ ნეშტად დარჩენილი ხალხის განსაკუთრებულ საქმეზე, რომლებიც ზღუდეს აშენებენ. „თუ შაბათისგან შეიკავებ შენს ფეხს, რათა ჩემს წმიდა დღეს არ აკეთო შენი ნება; და შაბათს უწოდებ ნეტარებას, უფლის წმიდა დღეს—პატივდებულს; და პატივს

მიაგებ მას, ისე რომ არ ივლი შენი გზებით, არ ეძიებ შენს სიამოვნებას და არ იტყვი შენს სიტყვებს, მაშინ უფალში გაიხარებ; და აგიყვან ქვეყნის მაღლობებზე, და გაჰმევ იაკობის, მამაშენის, სამკვიდროსა: რადგან უფლის პირმა თქვა ეს.“ ესაია 58:13, 14.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 677, 678.

ანგელოზთა მიერ უილიამ მილერისათვის გამოცხადებული ბიბლიური მეთოდოლოგია წარმოადგენს ღმერთის წინასწარმეტყველურ კანონებს, და ძველი ისრაელისგან განსხვავებით, ახალ დროთა ისრაელი უნდა ყოფილიყო არა მხოლოდ ათი მცნების კანონის, არამედ წინასწარმეტყველებათა დამცველიც.

„ღმერთმა თავისი ეკლესია ამ დღეებში მოუწოდა, როგორც მოუწოდა ძველ ისრაელს, რომ იდგეს ქვეყნად ნათლად. ჭეშმარიტების ძლევამოსილი მახვილით, პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზების უწყებებით, მან ისინი გამოყო ეკლესიებისგან და სოფლისგან, რათა თავისთან წმინდა სიახლოვეში მოეყვანა. მან ისინი თავისი რჯულის დამცველებად აქცია და მათ ამ დროისთვის წინასწარმეტყველების დიადი ჭეშმარიტებები მიანდო. როგორც ძველ ისრაელს მინდობილი წმინდა სიტყვანი, ესენიც წმინდა საუნჯეა, რომელიც ქვეყნიერებას უნდა ეუწყოს. გამოცხადების 14-ის სამი ანგელოზი წარმოადგენს იმ ხალხს, რომლებიც იღებენ ღვთის უწყებათა ნათელს და მის წარმომადგენლებად გამოდიან, რათა დედამიწის სიგრძესა და სიგანეზე გაახმოვანონ გაფრთხილება. ქრისტე თავის მიმდევრებს უცხადებს: „თქვენ ხართ ნათელი სოფლისა.“ ყოველ სულს, რომელიც იესოს იღებს, გოლგოთის ჯვარი ეუბნება: „აჰა, სულის ფასი: ‘წადით ყოველსა სოფელსა და უქადაგეთ სახარება ყოველსა დაბადებულსა.““ არაფერი უნდა იქნეს დაშვებული, რაც ამ საქმეს დააბრკოლებს. ეს არის დროისთვის უმნიშვნელოვანესი საქმე; იგი მარადისობამდის მისაწვდომი უნდა იყოს. ის სიყვარული, რომელიც იესომ ადამიანთა სულების მიმართ გამოავლინა იმ მსხვერპლში, რომელიც მათი გამოსყიდვისათვის გაიღო, ამოქმედებს მის ყველა მიმდევარს.“ Testimonies, volume 5, 455.

„წინასწარმეტყველების დიდი ჭეშმარიტებანი“, რომლებიც ანგელოზთა მიერ იქნა გადმოცემული და უილიამ მილერის შრომის მეშვეობით განმტკიცებული, არის „წმინდა მინდობილობა, რომელიც უნდა ეუწყოს მსოფლიოს“. ათი მცნების კანონი, ბუნების კანონები, ჯანმრთელობის კანონები და წინასწარმეტყველური შესწავლის კანონები მოცემულია ერთი და იმავე დიდი კანონმდებლის მიერ, და ერთი მცნების უარყოფა ნიშნავს ყველა მათგანის უარყოფას. უილიამ მილერისთვის მიცემული მეთოდოლოგიის უარყოფამ დასაბამი მისცა თანდათანობით აჯანყებას, რომელიც საბოლოოდ ადვენტიზმს მეშვიდე დღის შაბათის უარყოფამდე მიიყვანს.

„უფალს დავა აქვს თავის აღიარებულ ხალხთან ამ უკანასკნელ დღეებში. ამ დავაში პასუხისმგებელ მდგომარეობაში მყოფნი იმ გზას დაადგებიან, რომელიც პირდაპირ ეწინააღმდეგება ნეემიას მიერ გავლილ გზას. ისინი არა მხოლოდ თავად უგულბებელყოფენ და შეიძულებენ შაბათს, არამედ ეცდებიან, სხვებსაც დაუფარონ იგი, ჩვეულებისა და ტრადიციის ნანგრევთა ქვეშ დამარხვით. ეკლესიებში და ღია ცის ქვეშ გამართულ მრავალრიცხოვან შეკრებებზე მსახურები ხალხს დაჟინებით მოუწოდებენ კვირის პირველი დღის დაცვის აუცილებლობისკენ. ზღვაზე და

ხმელეთზე უბედურებანი იქნება; და ეს უბედურებანი მოიმატებს, ერთი უბედურება მეორეს კვალდაკვალ მოჰყვება; და შაბათის კეთილსინდისიერ დამცველთა მცირე ჯგუფს დაასახელებენ, როგორც მათ, ვინც კვირის უგულუბელყოფით ღვთის რისხვას მოავლენს წუთისოფელს.“

„სატანა ამ სიცრუეს იმ მიზნით ავრცელებს, რომ ქვეყნიერება ტყვედ იგდოს. მისი განზრახვაა, აიძულოს ადამიანები, მიიღონ ცდომილებანი. იგი აქტიურად მონაწილეობს ყველა ცრუ რელიგიის გავრცელებაში და არაფერზე შეჩერდება თავის მცდელობაში, რომ მოახვიოს მცდარი მოძღვრებანი. რელიგიური მოშურნეობის საფარველქვეშ, მისი სულით ზემოქმედებულმა ადამიანებმა თავიანთი მოყვასებისთვის გამოიგონეს უმოწყალესი სატანჯველნი და თავს დაატყვევეს მათ უსაშინლესი ტანჯვანი. სატანას და მის აგენტებს კვლავაც იგივე სული აქვთ; და წარსულის ისტორია ჩვენს დღეებშიც განმეორდება.“

არსებობენ ადამიანები, რომელთაც თავიანთი გონება და ნება ბოროტების აღსასრულებლად მიუძღრთავენ; თავიანთი გულის ბნელ სიღრმეებში მათ გადაუწყვეტიათ, რა დანაშაულებს ჩაიდენენ. ეს ადამიანები თვითმოტყუებულნი არიან. მათ უარყვეს ღვთის სიმაღლის დიდი წესი და მის ნაცვლად აღმართეს საკუთარი საზომი; და ამ საზომთან საკუთარი თავის შედარებით თავს წმინდებად აცხადებენ. უფალი ნებას მისცემს მათ, გამოავლინონ, რა დევს მათ გულებში, და საქმით გამოხატონ იმ ბატონის სული, რომელიც მათ მართავს. იგი მათ მისცემს საშუალებას, თავიანთი სიძულვილი მისი რჯულისადმი გამოავლინონ იმათთან მოპყრობაში, ვინც ერთგულად ემორჩილება მის მოთხოვნებს. მათ ამოქმედებს იმავე რელიგიური სიშმაგის სული, რომელმაც წააქეზა ის ბრბო, რომელმაც ქრისტე ჯვარს აცვა; ეკლესია და სახელმწიფო ერთიანდებიან იმავე გახრწნილ თანხმობაში.

დღევანდელი ეკლესია გაჰყვა ძველი იუდეველების კვალს, რომლებმაც ღვთის მცნებები თავიანთი გადმოცემებისთვის გადადეს გვერდზე. მან შეცვალა დადგენილება, დაარღვია საუკუნო აღთქმა, და ახლა, როგორც მაშინ, ამის შედეგად აღმოცენდა სიამაყე, ურწმუნოება და უზნეობა. მისი ჭეშმარიტი მდგომარეობა გადმოცემულია მოსეს სიმღერიდან აღებულ ამ სიტყვებში: „თავნი თვისნი გაიხრწნეს, მის შვილთა ნიშანი აღარ აქვთ; უკუღმართი და მრუდე მოდგმა არიან ისინი. ასე მიუზღავთ უფალს, უგუნურნო და არაგონიერო ხალხო? განა ის არ არის შენი მამა, რომელმაც გიხსნა? განა მან არ შეგქმნა და დაგამკვიდრა?“ Review and Herald, March 18, 1884.

ადვენტიზმის მიერ ჭეშმარიტების საბოლოო უარყოფა კვირადღის კანონთან დაკავშირებით ხდება, როდესაც ადვენტიზმი იმეორებს ძველი ისრაელის ისტორიას, როცა „იმავე რელიგიური მძვინვარების სულით აღძრულნი, რომელმაც ქრისტეს ჯვარცმისკენ წააქეზა ბრბო, ეკლესია და სახელმწიფო შეერთებულნი იქნებიან იმავე გარყვნილ თანხმობაში“. ადვენტიზმის თანდათანობითი აჯანყება წარმოდგენილია ეზეკიელის მერვე თავში, ოთხი მზარდი სისაძაგლით, რომლებიც წინასწარმეტყველურად აღნიშნავს ადვენტიზმის ოთხ თაობას, რომელიც 1863 წელს დაიწყო. საბოლოო სისაძაგლე არის ის, როდესაც იერუსალიმის წინამძღოლები მზეს სცემენ თაყვანს.

და მან შემოიყვანა უფლის სახლის შიდა ეზოში; და აჰა, უფლის ტაძრის კართან, სტოასა და სამსხვერპლოს შორის, იყო დაახლოებით ოცდახუთი კაცი, თავიანთი ზურგით მიქცეულნი უფლის ტაძრისკენ და თავიანთი სახეებით აღმოსავლეთისკენ; და თაყვანს სცემდნენ მზეს აღმოსავლეთისკენ. მაშინ მან მითხრა: იხილე ეს, ძეო კაცისა? ნუთუ მცირე რამ არის იუდას სახლისთვის, რომ აქ სჩადიან იმ სისაძაგლეებს, რომელთაც სჩადიან? რადგან ძალადობით აავსეს ქვეყანა და კვლავ დაბრუნდნენ ჩემს გასარისხებლად; და აჰა, რტოს თავიანთ ცხვირთან მიიტანენ. ამიტომ მეც რისხვით მოვექცევი მათ: ჩემი თვალი არ შეიბრალებს და არც შევიწყალებ; და თუნდაც დიდი ხმით ჩამძახონ ყურში, მაინც არ შევისმენ მათ. ეზეკიელი 8:16–18.

იმ დროს მოხდენილი სამსჯავრო ნაჩვენებია ბელშაცარის სამსჯავროს „საათში“.

მეფე ბელშაცარმა დიდი ღვინო გაუმართა თავის ათას მთავარს და იმ ათასის წინაშე სვამდა ღვინოს. ბელშაცარმა, როდესაც ღვინო იგემა, ბრძანა, მოეტანათ ოქროსა და ვერცხლის ჭურჭელი, რომელიც მისმა მამამ, ნებუქადნესარმა, იერუსალიმში არსებული ტაძრიდან გამოიტანა, რათა მათგან ესვათ მეფეს, მის მთავრებს, მის ცოლებსა და მის ხარჭებს. მაშინ მოიტანეს ის ოქროს ჭურჭელი, რომელიც იერუსალიმში მყოფი ღვთის სახლის ტაძრიდან იყო გამოტანილი; და მეფემ, მისმა მთავრებმა, მისმა ცოლებმა და მისმა ხარჭებმა მათგან სვეს. ისინი სვამდნენ ღვინოს და ადიდებდნენ ოქროს, ვერცხლის, სპილენძის, რკინის, ხის და ქვის ღმერთებს. იმავე საათში გამოჩნდა კაცის ხელის თითები და სასახლის კედლის შებათქაშზე, სასანთლის პირდაპირ, წერდა; და მეფემ დაინახა ხელის ის ნაწილი, რომელიც წერდა. მაშინ მეფეს სახე შეეცვალა და მისმა ფიქრებმა შეაძრწუნა იგი, ისე რომ წელი მოეშვა და მუხლები ერთიმეორეს ეჯახებოდა. მეფემ ხმამაღლა ბრძანა, მოეყვანათ მისანნი, ქალდეველნი და მწნობარნი. და მეფემ უთხრა ბაბილონის ბრძენკაცებს: ვინც ამ წერილს წაიკითხავს და მის განმარტებას მაცნობებს, მოწეულით შეიმოსება, კისერზე ოქროს ჯაჭვი ექნება და სამეფოში მესამე მმართველი იქნება. მაშინ შემოვიდნენ მეფის ყველა ბრძენი, მაგრამ მათ ვერ შეძლეს არც წარწერის წაკითხვა და არც მისი განმარტების მეფისთვის ცნობება. მაშინ მეფე ბელშაცარი მეტად შეძრწუნდა, სახე კვლავ შეეცვალა, და მისი მთავრები განცვიფრდნენ. დანიელი 5:1–9.

იმავე „საათში“, როდესაც ბელშაცარის სამსჯავრო მოიწია, შადრაქი, მეშაქი და აბედნეგო ჩაყრილ იქნენ ქურაში, რომელიც ჩვეულებრივზე „შვიდგზის“ მეტად იყო გახურებული.

ახლა, თუ მზადა ხარ, რომ როცა საყვირის, სალამურის, ქნარის, საკბუთის, ფსალტერიონის, დულციმერისა და ყოველგვარი მუსიკის ხმას გაიგონებ, დაემხოთ და თაყვანი სცეთ ხატებას, რომელიც მე გავაკეთე, კეთილი; ხოლო თუ არ სცემთ თაყვანს, იმავე საათს აგიზგიზებული ცეცხლოვანი ღუმელის შუაგულში იქნებით ჩაყრილნი; და ვინ არის ის ღმერთი, რომელიც ჩემი ხელიდან გიხსნით? შადრაქმა, მეშაქმა და აბედნეგომ მიუგეს და უთხრეს მეფეს: ო, ნაბუქოდონოსორ, ამ საქმეში შენთვის პასუხის გება არ გვესაჭიროება. თუ ასეა, ჩვენს ღმერთს, რომელსაც ვემსახურებით, შეუძლია გვიხსნას აგიზგიზებული ცეცხლოვანი ღუმელიდან, და

ის გვიხსნის შენი ხელიდან, ო, მეფეო. ხოლო თუ არა, ცნობილი იყოს შენთვის, ო, მეფეო, რომ ჩვენ არ ვემსახურებით შენს ღმერთებს და არც იმ ოქროს ხატებას ვცემთ თაყვანს, რომელიც შენ აღმართე. მაშინ ნაბუქოდონოსორი რისხვით აღივსო, და მისი სახის გამომეტყველება შეიცვალა შადრაქის, მეშაქისა და აბედნეგოს წინააღმდეგ; ამიტომ თქვა და ბრძანა, რომ ღუმელი შვიდგზის მეტად გაეხურებინათ, ვიდრე ჩვეულებრივ ახურებდნენ. დანიელი 3:15–19.

ბელშაცარისთვის სამსჯავროს „საათი“ იგივე სამსჯავროს „საათია“ შადრაქის, მეშაქისა და აბედნეგოსთვის, და ორივე ხაზში „შვიდი ჟამი“ წარმოდგენილია, როგორც იმ სამსჯავროს სიმბოლო. ეს სამი ღირსეული პირი წარმოადგენს ორ მოწმეს, რომლებიც ღრუბლებით ადიან ზეცად, როგორც ნიშანი კვირის კანონის დროს დიდი მიწისძვრის „საათში“, ხოლო ბელშაცარი წარმოადგენს ეროვნული დაღუპვის სამსჯავროს, რომელიც იმავე „საათში“ მოვევლინება მიწის მხედს.

შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ ბელშაცარის სამსჯავროს შესწავლას.

„ღრმად შეწუხებული ვარ სულით ჩვენი ხალხის შორის ღვთისმოსაობის დაბალი საზომის გამო. და როდესაც ვფიქრობ იმ ვაებზე, რომლებიც კაპერნაუმს გამოეცხადა, ვფიქრობ, რაოდენ უფრო მძიმე იქნება მსჯავრი მათზე, რომელთაც იციან ჭეშმარიტება და არ უვლიათ ჭეშმარიტების თანახმად, არამედ თავიანთი საკუთარი აღნთების ნაპერწკლებში. ღამის ჟამს მე ხალხს მივმართავ მეტად საზეიმო სახით და ვევედრები მათ, ჰკითხოვნ საკუთარ სინდისს: რა ვარ მე? ქრისტიანი ვარ, თუ არა? განახლებულია ჩემი გული? განამზადა თუ არა ღვთის გარდამქმნელმა მადლმა ჩემი ხასიათი? მოვინანიე ჩემი ცოდვები? აღიარებულია ისინი? მიტევებულია ისინი? ვარ თუ არა ერთი ქრისტესთან, როგორც იგი ერთია მამასთან? მძულს თუ არა ახლა ის, რაც ოდესღაც მიყვარდა? მიყვარს თუ არა ახლა ის, რაც ოდესღაც მძულდა? ყოველივეს ზარალად ვრაცხავ თუ არა ქრისტე იესოს შეცნობის აღმატებულობისათვის? ვგრძნობ თუ არა, რომ იესო ქრისტეს მიერ გამოსყიდული საკუთრება ვარ და რომ ყოველ საათს უნდა მივუძღვნა თავი მის სამსახურს?

„ჩვენ ვდგავართ დიდი და საზეიმო მოვლენების ზღურბლზე. მთელი დედამიწა უნდა განათდეს უფლის დიდებით, როგორც წყლები ფარავს დიდი სიღრმის კალაპოტებს. წინასწარმეტყველებები სრულდება და ქარიშხლიანი დროები ჩვენს წინაშეა. ძველი დავები, რომლებიც, როგორც ჩანს, დიდი ხნის განმავლობაში მიჩუმებული იყო, კვლავ გამოცოცხლდება, და ახალი დავებიც აღმოცენდება; ახალი და ძველი ერთმანეთში აირევა, და ეს სულ მალე მოხდება. ანგელოზებს დაჭერილი აქვთ ოთხი ქარი, რათა არ დაჰბერონ, ვიდრე განსაზღვრული გამაფრთხილებელი საქმე არ მიეცემა ქვეყნიერებას; მაგრამ ქარიშხალი გროვდება, ღრუბლები მძიმდება, რათა ქვეყნიერებაზე იფეთქონ, და მრავალთათვის ეს იქნება როგორც ქურდი ღამით.

„ბევრს ელიმებოდა და არ სურდა ერწმუნა, როცა მათ ვუბნებოდით, ოცი და ოცდაათი წლის წინ, რომ კვირა დღე მთელ მსოფლიოს თავს მოეხვეოდა, და გამოიცემოდა კანონი, რათა იძულებით დაემკვიდრებინათ მისი დაცვა და ძალადობა მოეხდინათ სინდისზე. ჩვენ ვხედავთ, რომ ეს სრულდება. ყველაფერი,

რაც ღმერთმა მომავლის შესახებ თქვა, უეჭველად აღსრულდება; არაფერიც არ ჩავარდება ყოველივე იმისგან, რაც მან წარმოთქვა. პროტესტანტიზმი ახლა ხელს უწყდის უფსკრულის გაღმა პაპობას, რათა ხელი ჩასჭიდოს მას, და იქმნება კავშირი, რათა თვალთახედვიდან გათელონ მეოთხე მცნების შაბათი; და ცოდვის კაცი, რომელმაც სატანის წაქეზებით დააწესა ყალბი შაბათი, ეს პაპობის შობილი, ამაღლდება, რათა ღმერთის ადგილი დაიკავოს.“

„მთელი ზეცა წარმომიდგება, როგორც მოვლენათა განვითარებას თვალს ადევნებს. დიდი და ხანგრძლივი დაპირისპირებისას, რომელიც დედამიწაზე ღვთის მმართველობას შეეხება, კრიზისი უნდა გამოცხადდეს. რაღაც დიდი და გადამწყვეტი უნდა მოხდეს, და ისიც უმაღლვე. თუ რაიმე დაყოვნება იქნება, ღვთის ხასიათი და მისი ტახტი შეილახება. ზეცის არსენალი გახსნილია; ღვთის მთელი სამყარო და მისი ყოველგვარი შემზადება მზად არის. სამართალს მხოლოდ ერთი სიტყვის წარმოთქმა სჭირდება, და დედამიწაზე ღვთის რისხვის შემადრწუნებელი გამოვლინებები იქნება. იქნება ხმები, ქუხილნი და ელვანი, მიწისძვრანი და საყოველთაო გაპარტახება. ზეციური სამყაროს ყოველ მოძრაობას ის მიზანი აქვს, რომ მსოფლიო დიდი კრიზისისთვის მოამზადოს.“

„სიმძაფრე ეუფლება ყოველ მიწიერ ელემენტს; და როგორც ხალხი, რომელსაც ჰქონდა დიდი ნათელი და საოცარი ცოდნა, მრავალნი მათგანნი წარმოდგენილნი არიან ხუთ მძინარე ქალწულად თავიანთი ლამპრებით, მაგრამ თავიანთ ჭურჭლებში ზეთის გარეშე; ცივნი, უგრძნობნი, სუსტი და დაქვეითებული ღვთისმოსაობით. მაშინ როცა ახალი სიცოცხლე ვრცელდება და ქვემოდან აღმოცენდება და მტკიცედ ეუფლება სატანის ყოველ მოქმედ საშუალებებს, უკანასკნელი დიდი ბრძოლისა და შერკინებისთვის გამზადების მიზნით, ახალი ნათელი, სიცოცხლე და ძალა ზემოდან გარდამოდის და ეუფლება ღვთის ხალხს, რომელიც არ არის მკვდარი, როგორც მრავალნი არიან ახლა, დანაშაულებსა და ცოდვებში. ხალხი, რომელიც ახლა დაინახავს იმას, რაც მალე უნდა დაგვატყდეს თავს, იმის მიხედვით, რაც ჩვენს თვალწინ ხდება, აღარ მიენდობა ადამიანურ გამოგონებებს და იგრძნობს, რომ სულიწმინდა უნდა იქნეს აღიარებული, მიღებული, ხალხის წინაშე წარმოდგენილი, რათა მათ იღვაწონ ღვთის დიდებისთვის და იმუშაონ ყველგან, ცხოვრების შარავზებსა და ბილიკებზე, თავიანთი მოყვასის სულების სახსნელად. ერთადერთი კლდე, რომელიც მტკიცე და ურყევია, არის საუკუნეთა კლდე. მხოლოდ ისინი არიან უსაფრთხოდ, ვინც ამ კლდეზე აშენებენ.“

„ვინც ახლა ხორციელად არიან განწყობილნი, მიუხედავად იმ გაფრთხილებებისა, რომლებიც ღმერთმა თავის სიტყვაში და თავისი სულის მოწმობებით მოგვცა, არასოდეს შეუერთდებიან გამოსყიდულთა წმიდა ოჯახს. ისინი გრძნობითნი არიან, აზრით დაცემულნი და ღვთის თვალში სამაგელნი. ისინი არასოდეს განწმედილან ჭეშმარიტებით. ისინი არ არიან ღვთიური ბუნების თანაზიარნი, არასოდეს დაუძლევიან საკუთარი თავი და ქვეყანა თავისი ვნებებითა და გულისთქმებით. ასეთი ადამიანები ჩვენს ეკლესიებში ყველგან არიან, და ამის შედეგად ეკლესიები სუსტნი და სნეულნი არიან და სიკვდილის პირას დგანან. ახლა არ უნდა იქნეს მიტანილი გულგრილი მოწმობა, არამედ მტკიცე, მკაფიო

მოწმობა, რომელიც ამხელს ყოველგვარ უწმიდურებას და აღამაღლებს იესოს. ჩვენ, როგორც ხალხი, უნდა ვიყოთ მოლოდინის მდგომარეობაში — ვმუშაობდეთ, ველოდებოდეთ, ვდარაჯობდეთ და ვლოცულობდეთ.“

„ქრისტეს მეორედ გამოჩენის ეს ნეტარი სასოება ხალხს ხშირად უნდა წარედგინოს მთელი თავისი საზეიმო სინამდვილით; ჩვენი უფლის, იესოს, მის დიდებაში მალე მოსვლის მოლოდინი ადამიანს მიიყვანს იქამდე, რომ მიწიერი საგნები სიცარიელედ და არარაობად ჩათვალოს. ყოველგვარი წუთისოფლის პატივი თუ გამორჩეულობა არავითარ ფასს არ წარმოადგენს, რადგან ჭეშმარიტი მორწმუნე ქვეყნიერებაზე მაღლა ცხოვრობს; მისი ნაბიჯები ზეცისკენ არის მიმართული. იგი ხიზანი და მწირია. მისი მოქალაქეობა მაღლაა. იგი ქრისტეს სიმაღლის მზის სხივებს თავის სულში აგროვებს, რათა იყოს მგზნებარე და მანათობელი ნათელი იმ ზნეობრივ სიბნელებში, რომელმაც ქვეყნიერება მოიცვა. რა მხნე რწმენა, რა ცოცხალი სასოება, რა მხურვალე სიყვარული, რა წმინდა, ღვთისთვის მიძღვნილი მოშურნეობა ჩანს მასში, და რაოდენ აშკარაა განსხვავება მასსა და ქვეყნიერებას შორის! „ფხიზლად იყავით, მაშასადამე, და მარადის ილოცეთ, რათა ღირსად ჩაითვალოთ, რომ გაექცეთ ყოველივე იმას, რაც უნდა მოხდეს, და წარდგეთ კაცის მის წინაშე.“ „ფხიზლად იყავით, მაშასადამე, რადგან არ იცით, რომელ საათს მოვა თქვენი უფალი.“ „ამიტომ თქვენც მზად იყავით, რადგან ისეთ ჟამს მოვა კაცის ძე, როცა არ ელით.“ „აჰა, მოვდივარ როგორც ქურდი. ნეტარია ის, ვინც ფხიზლობს და თავის სამოსელს იცავს.““ Pamphlets, 38–40.